

OLIVERA ĆIRKOVIĆ

PINK PANTER

MOJA ZATVORSKA ISPOVEST

— Laguna —

Copyright © 2016, Olivera Ćirković
Copyright © ovog izdanja 2016, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Sadržaj

Uvod.	9
O časnim prestupnicima i nečasnim polutanima. . .	13
Zatvor „Eleonas Tiva“	21
Detinjstvo u srećnoj porodici.	43
Počeci košarkaške karijere	49
Prvi koraci u <i>Crvenoj zvezdi</i>	61
Uspon sa <i>Voždovcem</i>	69
Put ka vrhu	81
Tuzla, pred raspad	91
U Atini, gradu mog uspona i pada	97
Kraj srećnih godina	115
Uz podršku oca i sina	127
Tatin odlazak	135
Laži i podvale.	141
Labudova pesma 2005. godine	153

Greškom u grčkom zatvoru.	159
Ponoćni ekspres u atinskom „Koridalu“	169
U drugom krugu	185
Pad.	193
U jami	203
Arhondisa.	211
Suđenje u zemlji čuda	221
U vrtlogu sreće i sudbine	229
<i>O autorki</i>	247

*U ovoj priči sva imena su izmišljena,
ali svi likovi su stvarni.*

Uvod

Zovem se Olja. Zatvorenica sam koja svoju kaznu izdržava u grčkom zatvoru „Eleonas Tiva“. Osuđena sam na dvanaest, dvanaest i osam godina za organizovani kriminal, teške krađe i oružane pljačke. Suđeno mi je kao pripadnici međunarodne kriminalne grupe „Pink Panter“. Višestruki sam povratnik u ovoj ustanovi i njen najistaknutiji član, jer sam jedina žena koja je pobjegla iz grčkog zatvora. Kao takva, zaslužila sam status opasnog zatvorenika, što podrazumeva specijalne bezbednosne mere prilikom mojih odlazaka na sud, kod istražnog sudije, u bolnicu i slično.

Prva ideja o pisanju knjige rodila se posle prepiske s mojim bivšim suprugom, kada mi je napisao: „U Srbiji ima više pisaca nego čitalaca. Zašto ne napišeš knjigu?“ Ovu informaciju doživela sam kao svoju šansu: dakle, biću još jedna gospođa u nizu koja je napravila razne gluposti u životu i time zamorila mnogobrojne čitaoce. Grozim se autobiografskih knjiga koje pišu neuki i nadobudni. Sada

to radim i sama, pretpostavljam – iz protesta. Posle mnogobrojnih pevačica, letačica i mlatačica koje su sigurne u zabavnost svojih života zbog skakanja po stolovima i intrigantnih veza sa raznim mamlazima, došao je moj red da se umešam u tu grupu mudrica koje duboko prezirem.

Ubeđene u svoju životnu mudrost, ludost i spisateljski dar, ispisale su brojne stranice knjiga koje niko neće zapamtiti. Ako ništa drugo, od ove tri osobine barem jednu sigurno posedujem – ludost.

Pokušaću ovom knjigom da to opravdam, u protivnom, biću još jedna žena u moru ostalih koja je nerealno ubeđena u svoju ludost zato što je prešla pešački prelaz na crveno, ljubila se sa ženom, prevarila muža sa kućnim prijateljem i činila slične gluposti koje budalu čine ponosnom.

Ova knjiga je moja pobuna i protest protiv svega što je lažno. Glavni pokretač svega je moja neutoljiva želja za isterivanjem pravde i dokazivanjem nemogućeg. Sa ovom osobinom susrela sam se davne 1975. godine, u prvom razredu osnovne škole. Uvek sam smela da kažem sve što su i druga deca mislila, ali se nisu usuđivala da izgovore. Bila sam buntovnik bez razloga i borac za pravdu. Niko me tome nije naučio. Bilo je to nešto jače od mene, izbijalo je iznutra, a ja sam samo izvršavala unutrašnje naloge.

Na samom početku života dodelila sam sebi tešku ulogu. Ova glupa osobina, da isterujem pravdu, pratiće me celog života. Loše u svemu je što sam bila svesna da se pravda isterati ne može, a ja sam to ipak radila. Zašto? Ne mogu to da objasnim, čak ni danas, kada mogu da nađem razloge za mnoge svoje postupke.

Čvrsto verujem da me je ova osobina gurnula u zabranjeni svet, iako za to nemam pouzdane dokaze. Iz nje se

izrodio otpor i neprihvatanje života čiji su sastavni delovi lažni moral i licemerje.

Moram da priznam, moja odluka da napišem ovu knjigu i iznesem svoje pomalo čudne stavove o životu i moralu umnogome je određena mojim sinom. Da je on izabrao loš put i postao poročan, nezadovoljan mlad čovek, ja bih osećala nepodnošljivu grižu savesti i nikad se ne bih usudila da napišem išta slično. Osećala bih se kao gubitnik i jedini krivac za njegovu propast.

Kako se desilo suprotno, nastavljam da verujem da sam ga vaspitala ispravno. Naravno da osećam grižu savesti što sam ga, u određenim periodima, dovodila u težak položaj, ali... Oprošteno mi je sve, pretpostavljam zato što je u godinama sreće i slobode moja ljubav desetostruko veća od normalne. Kada me nema, ne postoje zamerke, samo čežnja za jednom čudnom mamom koja je i mama, i drug, i čudo, i Robin Hud, i uzor i problematičan lik.

Ova knjiga je moj pokušaj da ispričam jednu istinu koja se prećutkuje, da pokažem kako izuzetni ljudi još uvek postoje. Ovo je priča o istinskom prijateljstvu, ljubavi i poverenju. U njoj ću opisati mlade ljude koji su potvrdili da ideje koje me vode ceo život postoje u stvarnom životu, a ne samo u snovima.

Ako ova knjiga probudi u čitaocima nadu i veru u pobedu dobra nad zlom, onda sam ostvarila svoj cilj.

O ČASNIM PRESTUPNICIMA I NEČASNIM POLUTANIMA

Imam četrdeset pet godina, rođena sam kao borac, uporna, dosledna i previše sigurna u sebe. Živim u svetu koji sam sama sagradila i čija sam pravila ispisala ja ili moje nasleđe, duboko sakriveno u nekim tajnim odajama moga bića.

Bila sam voljena, mržena, osporavana, neshvaćena. Zavideli su mi, divili mi se, žalili me. Nisam se menjala. Ostala sam dosledna svojim principima, čak i kada su oni počeli da ruše i ugrožavaju mene samu. Danas sam to ista ja, nekad uspešna i hvaljena, a sada osporavana, na ivici svoje propasti.

Ne znam u kom trenutku je moj život krenuo u pogrešnom pravcu. Verovatno korak po korak, lagano i neosetno, kretala sam se ka opasnosti. Postala sam krajnje ozbiljan član jednog kriminalnog miljea.

Prekoračila sam sve zabranjene crte i stigla tamo gde je logičan kraj svakog nepoštovanja normi i pravila. Moj nezgodan karakter i odsustvo poštovanja autoriteta doprineli su u velikoj meri prihvatanju ovog drugog, opasnijeg života.

Žene u kriminalu ne postoje ili, tačnije, žene u srpskom kriminalu su obično belo roblje. Luckaste i lepuškaste devojke, čije se epizodne uloge plaćaju skupocennim satovima, nakitom, automobilima... Osim treptanja, razgledanja i kupovine sitnog nakita, dobro su nagrađene uglavnom za usluge koje pružaju po dobrim hotelima, posle „teških šljaka“.

Kao i obično, bila sam izuzetak. Odgovorno tvrdim da sam jedna od retkih, ako ne i jedina žena koja sme da piše o ovoj temi. Zato što sam jedina koja je bila neposredan učesnik „ratovanja“ i koja nije bila zabavljačica „opasnih momaka“. Koliko u tome ima istine potvrđuju i moje kazne.

Na moju žalost, uspela sam da izazovem muški svet da se takmiči i utruje sa mnom u jednom svetu gde se to nikada nije dešavalo. Uspela sam da izazovem mržnju i bes gospode kolega „opasnih“ i da se suočim sa ogovaranjem i cinkarenjem, ali sam isto tako uspela da izazovem i veliku ljubav. Bila sam mera za hrabrost u ovom drugom, „opasnom svetu“. Najpošteniji i najhrabriji slepo su me voleli, foliranti i nabeđeni su me mrzeli.

Pokušaću, opisom retkih i najboljih, da dočaram sliku o vitezovima u kriminalu, u svetu koji je u stvarnom životu uglavnom zabluda i laž. Kriminalni svet većinom čine neodgovorni, nedisciplinovani ljudi koji često lažu i žive u izmišljenom svetu. Mnoštvo nebitnih likova, čija je najupadljivija osobina plašljivost – što je neverovatan paradoks. Retko sam u kriminalu sretala hrabre ljude. Najhrabriji koje sam upoznala u kriminal su zalutali sa nekog sporednog terena.

Ovo je, takođe, priča o momcima koji su, bez trunke kriminalnog iskustva, postavili nove standarde i pokazali

šta znače hrabrost, reč, prijateljstvo u svetu u kojem su te reči strane.

Možda će nekom moja ispovest biti zanimljiva. Pišem je iskreno i bez ikakve želje da sebe opravdam ili ulepšam neke događaje. Govorim istinu otkako znam za sebe i još uvek verujem da su je samo jaki i hrabri ljudi dostojni. Živeti sa njom znači birati težak i bolan put. Ja drugog izbora nisam imala. Za mene je laž nedopustiva.

Pretpostavljam da je to deo mog teškog nasleđa. Moja priča mogla bi da bude zanimljiva i zato što sam pola svog života proživela kao sportista i uzoran građanin, a drugu polovinu kao osoba koja je duboko zagazila u zabranjeno. Čini mi se da je u meni ostalo još podosta onog pravednog sportiste i da će to pomoći da me pristrasnost ne odvede u nereálnost. Izražavanje rečima, koliko god se oslanjalo na istinu, ponekad odvede u neiskrenost. Potrudicu se da se to ne desi. Pisaću otvoreno i srcem, onako kako sam i živila, do poslednjeg daha.

Trenutno sam u zatvoru i moje presude još uvek nisu pravosnažne. U 2015. godini, očekuju me sudovi na kojima će moje kazne biti smanjene. Iz tih razloga, opisacu događaje koji ne mogu biti štetni ni za ljude meni bliske ni za mene samu. Sve drugo sačekace neko srećnije vreme, kada budem u prilici da knjigu pišem na slobodi.

Na početku sam dužna da objasnim šta podrazumevam pod „kriminalnom osobom“. Opisujem isključivo ljude koje sam sretala i sa kojima sam imala određene kontakte.

Reč je o osobama koje su se uglavnom bavile teškim krađama i oružanim pljačkama, van granica naše zemlje. Svako ima svoje principe i opravdanja za svoje postupke. Moje je uvek bilo: uzimati samo onima koji imaju mnogo

i koji će štetu višestruko naplatiti od osiguranja. Tako sam donekle nalazila opravdanje za svoje, ipak, neopravdane postupke. Opisaću, sa gorčinom, osobe koje su po mom mišljenju bile loše i, sa ogromnom simpatijom, osobe koje sam smatrala pozitivcima.

Većinu osoba u kriminalu ne poštujem nimalo, ali moram da naglasim da postoji još jedna, od njih mnogo veća i lošija grupa ljudi, a to su kvazikriminalci koji su preplavili našu zemlju. U tu grupu ubrajam osobe koje po Srbiji maltretiraju običan svet, pucaju po pekarama i diskotekama, glumeći kriminalce. Reč je o običnim sileđžijama koje, uza sve to bahato ponašanje, po pravilu imaju veze u policiji.

Čest pratilac ove hrabre gospode je droga. Uz malo kokaina i miš će pomisliti da mu je izrasla lavlja griva. Zgranuta sam osobama zaposlenim u vodovodu, kanalizaciji, distribuciji, koji su u popodnevnim časovima kriminalci iz hobija. Šta reći o policiji koja obezbeđuje noćne lokale? Bezbroy bezveznjaka koji hodaju naoružani, prete pištoljima i ne smeju dalje od Leskovca. Odlazak preko granice je po njihovom shvatanju isključen, jer je kazna za neko krivično delo u inostranstvu poduži boravak u zatvoru. To im se sigurno ne sviđa. Najudobnije je biti kvazikriminalac u Srbiji, još bolje ako imaš nekog strica ili ujaka u policiji. Razlog više da se bude luđi. Ne znam da objasnim kako se taj lažni kriminalni imidž u toliko meri rasprostranio u našem društvu.

Pretpostavljam da je loša politika naše zemlje mnogo doprinela tome. Čini mi se da je sve počelo lažnim srpskim patriotizmom, kojim su se busali u prsa oni koji su se iz ratova vraćali sa ćupovima pokradenog zlata.

Sa gospodom patriotama, za koje nismo mogli zasigurno da odredimo da li su profesionalni lopovi ili profesionalni vojnici, stigla je nova krimi moda koja je uništila hiljade i hiljade mladih. Sa njom je stigla i iznenadna vera u Boga. Crkve su postale moda, a ne potreba. Svi su preko noći postali vernici.

Ja sam ostala zatečena novom situacijom. U mojoj glavi još uvek su se borili tatini četnici i mamini partizani. Kako sam mogla preko noći da zaboravim sve one mamine partizane i njihove partizanske spomenice? Još uvek mi se u glavi vrtela himna *Hej, Sloveni*, pionirska marama i moja učiteljica Branka kako nam, svakog 25. maja, priča šta je drug Tito voleo da jede kad je bio mali Joža.

Polako sam počela da osećam otpor. Da se suočavam sa lažima. Verovatno sam odrastala, ali sam to ja protumačila drugačije. Činilo mi se da novo vreme sa sobom nije donelo ništa dobro.

Izgubila sam svoju zastavu, himnu, zemlju. Nastupila su mutna vremena u kojima su uglavnom loši plivali dobro. Pretpostavljam da je ovakvo stanje u zemlji ubrzalo moje kretanje ka opasnosti. Time ne pokušavam sebi da nađem opravdanje, nego jednostavno tragam za počecima jedne podosta sulude životne priče.

S vremenom sam ustanovila da živeti kvalitetno u „normalnom“ životu podrazumeva čoveka koji ne drži reč, dvoličnu ulizicu koja će prodati sve i svakoga za manji ili veći interes. U današnjem svetu pošten čovek je budala, a iskrenost je mana. Podli lažljivci dobijaju epitet pametnih zato što dobro žive. Grozim se lopova u svilenim rukavicama koje štiti sistem.

Iza mene su godine provedene i sa ove i sa one strane zakona. Bila sam profesionalni sportista, sportski radnik, gradila sam stanove, imala sam svoj rendgen kabinet i lekarsku ordinaciju. Odgovorno tvrdim da sam najveće lopove u životu srela u opštinama, lekarskim ordinacijama, sportskim društvima... Kriminalne osobe koje ja opisujem mala su opasnost za čovečanstvo u odnosu na zlo koje se uvrežilo i sakrilo u svim porama društva.

Oni su opasnost koja se ne vidi, upakovana u najlepše šarene ambalaže. Zbog njih običan svet ne može da dignu glavu. Devedeset odsto bogatih ljudi u Srbiji steklo je novac bespravnim putem. Ti državni lopovi nazivaju se sposobnim i uspešnim ljudima, a ovi drugi, koji sede po zatvorima, nazivaju se lopovima i kriminalcima. Za isto delo neko je sposoban, a neko je budala.

Nisam sebe našla u „normalnom“ svetu. Za mene je i dalje neshvatljivo da osoba koja ima novac i sve dozvole za gradnju mora dodatno da podmiti nekog debelog opštinaru ili urbanistu, da te žena lekar, kojoj od teškog i mizernog života napraviš bajku, izda i pokrade.

Za mene je i dalje nedopustivo da kradeš u sportskom društvu i ne poštuješ novac sponzora. Ako ne zatvoriš oči i ne udružiš se sa lešinarima, nemaš šta da tražiš u ovom svetu. Smicalicu će ti napraviti pokvarenjaci da bi se rešili budale koja ne potkrada i ne iskorišćava nikoga.

Sve sam mogla da prihvatim u životu osim da budem dvolična ulizica i lešinar. I dalje mislim da je bolje biti častan pljačkaš nego nečastan lekar, političar, sportski radnik.

Draži su mi slavni porazi nego sramne pobeđe. Ne želim nijednu pobeđu koje ću se stideti. Život je borba, niz

stalnih bitaka. Kraj je kada se završi rat. Rat se završava smrću, pre nje, sve su samo bitke. I posle bitke valja se osećati čovekom. Sjaj u oku moga sina u kojem naslućujem poštovanje, ljubav, divljenje, praštanje, čini me jakim i sigurnom, čak i sada, kada je teško.

ZATVOR „ELEONAS TIVA“

Moj zatvor „Eleonas Tiva“ nalazi se u istoimenom mestu udaljenom od Atine stotinak kilometara. To je najveći ženski zatvor, u kome trenutno izdržava kaznu šest stotina osuđenih zatvorenica. Zatvor je podeljen na pet blokova: A, V, G, D, E i jedan specijalni, gde su smeštene maloletnice i majke sa decom do tri godine.

Nakon moga hapšenja, četiri meseca posle bekstva iz atinskog „Koridaloa“, dovedena sam u ovaj zatvor i smeštena, iz bezbednosnih razloga, u blok A. To je blok od 70-ak žena, čiju većinu čine Grkinje koje su proneverile novac u bankama ili osiguravajućim kućama.

Većina zatvorenica ovog bloka su starije gospođe, od kojih su pojedine bile na izuzetno visokim položajima. U ovom bloku smeštena je i moja prijateljica Areti Čohadžopulu, koja je najpoznatiji politički zatvorenik. Ona je ćerka čoveka koji je dvadeset godina bio ministar, pa je, umesto premijer, postao zatvorenik grčkog zatvora „Koridalo“. Optužen je za pranje novca i akter je jedne od najvećih finansijskih afera u istoriji kompanije *Simens*.